

Brief aan de toekomst /

Kaat Hermans, signaalwerker stad Gent

6 oktober 2022

OP/HEF

Beste Toekomst,

Het voelt een beetje wrang jou aan te spreken. Omdat jij net bent waar veel mensen geen aanspraak op maken. Of toch: de mensen waarmee ik werk. Ik werk in de zachte sector. Maar ik zie het meer als een krachtensector.

Kijk, ik ben sociaal werker.

Ik zeg dat voluit, zonder afkortingen.

Ik ben geen hoofdMA, geen SKW'er. En ook de mensen waarmee ik werk, probeer ik zo weinig mogelijk af te korten.

De mensen waarmee ik werk zijn wat we noemen 'kwetsbare doelgroepen'. Sommige begrippen sleuren een containergewicht met zich mee. Dus stel ik mijn gasten op een andere manier voor.

Het zijn de werkende én de spelende mens.

Het is de alleenstaande mama, een krak in het toneelspelen, elke dag een nieuwe act, elke "Hoe is het met jou?" een ingestudeerde dialoog.

Het is de dakloze man met een serieuze psychose, die zelfs zonder souffleur zijn scheldtirade onthoudt.

Het is het meisje achter het raam, veroordeeld tot een publiek dat nog te gierig is om een toegangsticketje te kopen.

Hun vraag is niet "To be or not to be?", hun enige antwoord luidt "Drinken of verzuipen."

Het zijn liefdesverhalen, bijna zo mooi als Orpheus en Euridice.

Alleen kijkt hun Orpheus niet naar hen om.

Het is een slecht afgeschoten pijl zoals Zeno van Lea ze zag: de paradox van een leven dat rotsvast zit en toch in vrije val is.

Een leven dat geen première of generale repetitie biedt, enkel bloopers en grijsgedraaide herhalingen.

Brief aan de toekomst /

Kaat Hermans, signaalwerker stad Gent

6 oktober 2022

OP/HEF

Het zijn geen koffers met attributen die ze meesleuren, maar rugzakken vol emotie. Vol verleden.

En daarom, beste Toekomst, voelt het wrang.

Maar tegelijk: eindelijk.

Eindelijk wordt de vraag gesteld. Naar verbinding in structuren. Naar het naar buiten komen en naar binnen laten komen. Naar het (laten) rijmen van welzijn en cultuur.

Eindelijk nemen we geen genoegen meer met : jusqu'ici, tout va bien.

En durven we een blik te werpen op de toekomst.

Met veel vragen natuurlijk, antwoorden hopelijk ook.

In de toekomst, misschien zelfs al vandaag?

Maar Remco zou blij zijn, want daarmee begint ons verzet.

En zo mogen we dat ook zien: elke vraag die we elkaar vandaag stellen, is onze daad van verzet. Samen op de barricades , simpelweg door woorden.

Tegen vervreemding van elkaar.

Tegen hokjesdenken en voorwaarden.

Tegen muren en plafonds. Er los over- en doorheen.

Zodat het niet langer gaat over projectaanvragen en subsidies, maar over mensen en hun verhalen.

Niet langer over tijdelijkheid, maar over de tijd nemen.

Niet langer over het verbijzonderen van mensen, maar het bijzondere in mensen.

Brief aan de toekomst /

Kaat Hermans, signaalwerker stad Gent

6 oktober 2022

OP/HEF

Een heerlijke radiostem vertelde me dat Beethoven vogelgeluiden gebruikte in zijn muziek. Zo herkenden de mensen op het veld hun leefwereld in zijn werk. Zo was de imposante man achter zijn piano verbonden met de mensen op het veld. Hij kwam naar buiten en trok hen mee.

Nu niet dat Beethoven dan zo een toonbeeld is van cultuurparticipatie, maar ik stel me wel de vraag: waar zijn onze herkenningspunten gebleven? Wordt het geen tijd om cultuur met grote C te vervangen door cultuur met grote K?

De K van kracht.

En waar zouden er dan betere bondgenoten gevonden worden dan in de krachtensector?

Waar mensen de pijn van het zijn niet alleen kennen of ingestudeerd hebben, maar door ervaring simpelweg belichamen.

Waar mensen ook die schoonheid van die pijn kunnen verwoorden, vooral zij die geloven dat ze dat net niet kunnen.

Waar mensen onmacht vertalen in gelatenheid of strijdkracht, in plaats van monologen.

Waar mensen scanderen, niet in Latijnse verzen, maar op betogingen en marsen.

Witte woede of gele monden. Zoveel verschil is er niet.

Je hoeft 'kwetsbare doelgroepen' geen stem te geven. Die hebben ze al.

Geef ze een plek. Kom naar buiten, laat hen binnen.

Laat vogelgeluiden toe.

Volgens mij schuilt daarin de kracht.

De kracht van zomaar kunnen zijn.

De kracht van 'zet u efkes'.

De kracht van zacht.